Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

17. prosince 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Volný pohyb zboží — Daňová ustanovení — Vnitrostátní zdanění — Cla fiskální povahy — Poplatky s rovnocenným účinkem — Formality při přechodu hranice — Článek 30 SFEU — Článek 110 SFEU — Směrnice 92/12/EHS — Článek 3 odst. 3 — Směrnice 2008/118/ES — Článek 1 odst. 3 — Neprovedení do vnitrostátního práva — Přímý účinek — Výběr daně z automobilů v okamžiku jejich dovozu na území členského státu — Daň spojená s registrací vozidla a s jeho případným uvedením do provozu — Odmítnutí vrátit daň v případě, že nedojde k registraci vozidla“

Ve věci C-402/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Dioikitiko Efeteio Athinon (odvolací správní soud v Athénách, Řecko) ze dne 26. března 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 22. srpna 2014, v řízení

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

proti

Elliniko Dimosio,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení M. Ilešič, předseda druhého senátu, vykonávající funkci předsedy třetího senátu, C. Toader, E. Jarašiūnas (zpravodaj), C. G. Fernlund a K. Jürimäe, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. září 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE D. Christodoulouem, S. Panagopoulou a K. Christodoulouem, dikigoroi,

— za řeckou vládu G. Skiani a V. Stroumpouli, jakož i A. Spyropoulem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi D. Triantafyllouem a M. Wasmeierem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: řečtina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 30 SFEU a 110 SFEU, jakož i čl. 1 odst. 3 směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (Úř. věst. L 9, s. 12).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE (dále jen „Viamar“) a Elliniko Dimosio (řecký stát), zastoupeným ředitelem celního úřadu v Athénách (Telonio Athinon, dále jen „celní úřad“), ve věci odmítnutí vrátit společnosti Viamar daně z registrace, které zaplatila po dovozu osobních automobilů na řecké území.

Právní rámec

Unijní právo

3 Podle článku 3 směrnice Rady 92/12/EHS ze dne 25. února 1992 o obecné úpravě, držení, pohybu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani (Úř. věst. 76, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 179):

„1. Tato směrnice se na úrovni Společenství vztahuje na následující výrobky, jak je vymezují příslušné směrnice:

— minerální oleje,

— alkohol a alkoholické nápoje,

— tabákové výrobky.

[...]

3. Členské státy si podrží právo na zavedení nebo zachování daní vyměřovaných z jiných výrobků, než jsou uvedeny v odstavci 1, avšak za předpokladu, že tyto daně nepovedou k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy.

[...]“

4 Směrnice 92/12 byla zrušena směrnicí 2008/118 s účinkem ode dne 1. dubna 2010.

5 Bod 5 odůvodnění směrnice 2008/118 uvádí:

„Aby byl zajištěn volný pohyb, nemělo by zdanění jiného zboží než zboží podléhajícího spotřební dani vést k formalitám při přechodu hranice.“

6 Podle čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118:

„Členské státy mohou vybírat daně:

a) z výrobků jiných než zboží podléhající spotřební dani;

b) z poskytnutí služeb, včetně těch, která se týkají zboží podléhajícího spotřební dani, jestliže tyto daně nemají povahu daní z obratu.

Výběr těchto daní však nesmí vést k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy.“

Řecké právo

7 Článek 32 odst. 1 zákona č. 2960/2001 o vnitrostátním celním kodexu (FEK A’ 265, dále jen „celní kodex“), který se podle článku 131 téhož kodexu použije obdobně na poplatky za vozidla Společenství, stanoví:

„Částky neoprávněně vybrané celními orgány jsou vráceny bez úroků příjemci, pokud o to tento příjemce ve lhůtě tří let ode dne vyměření požádá příslušný celní orgán a přiloží k žádosti požadované dokumenty.“

8 Článek 121 odst. 1 celního kodexu zní následovně:

„Vozidla pro přepravu osob uvedená v položce 87.03 kombinované nomenklatury [nařízení Rady (EHS) č. 2658/1987 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382)] podléhají dani z registrace vozidel, která se stanoví z jejich zdanitelné hodnoty vypočítané na základě ustanovení článku 126 tohoto [kodexu] a článku 4 zákona č. 1573/1985 (FEK°A’ 201) v platném znění.“

9 Podle článku 128 tohoto kodexu:

„1. Daň z registrace vozidel je splatná:

pro vozidla Společenství a pro vozidla pocházející ze třetích zemí v okamžiku jejich vstupu na území Řecka;

pro vozidla vyrobená v tuzemsku, jakmile je jejich výroba ukončena;

[...]

2. Daň z registrace vozidel je splatná a musí být zaplacena před uvedením vozidla do provozu a u vozidel uvedených v článcích 121, 122 [...] tohoto kodexu přepravených nebo zaslaných z jiných členských států Evropské unie (EU) nejpozději patnáctého dne měsíce následujícího po měsíci, ve kterém vznikla povinnost zaplatit tuto daň [...]“

10 Článek 130 uvedeného kodexu stanoví:

„[...]

2. Pro účely vyměření a výběru daně z registrace vozidel [...] musí být příslušnému celnímu orgánu předloženo před datem splatnosti daně, a v každém případě před vydáním povolení k provozu, zvláštní prohlášení.

[...]

5. Po vybrání daně z registrace vozidel a dalších poplatků [...] vydá příslušný celní orgán doklad prokazující výběr daně a osvědčení o registraci nebo celním odbavení vozidla.

[...]“

11 Článek 141 odst. 1 celního kodexu stanoví:

„Pokud je v použitelných ustanoveních nebo ve správních aktech přijatých na jejich základě odkazováno na spotřební daň z motorových vozidel nebo na zvláštní doplňkovou jednotnou daň, rozumí se jimi dále daň z registrace vozidel.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

12 Jak vyplývá z předkládacího usnesení, v období let 2009 až 2012 dovezla společnost Viamar do Řecka 85 nových osobních automobilů vyrobených v České republice.

13 Po příjezdu těchto vozidel do přístavu Pireus (Řecko) a při jejich uskladnění v celním skladu až do skončení jejich celního odbavení společnost Viamar sepsala a předložila příslušnému celnímu orgánu prohlášení stanovené v článku 130 celního kodexu a zaplatila za každé z těchto 85 vozidel daň z registrace vozidel v celkové výši 141 498,89 eura.

14 Tato vozidla nebyla prodána v Řecku a byla znovu vyvezena do Belgie, kde byla prodána a uvedena do provozu po zaplacení daně z registrace vozidel v posledně uvedeném členském státě. Společnost Viamar tedy podala k celnímu úřadu žádost, kterou se domáhala vrácení daně z registrace vozidel odvedené v Řecku, a to z důvodu, že dotčené automobily nebyly v tomto členském státě zaregistrovány ani zde nebyly opatřeny poznávací značkou.

15 Rozhodnutím ze dne 25. července 2012 celní úřad, který měl za to, že tato daň byla vybrána správně, a tudíž není pro účely jejího vrácení možné použít článek 32 celního kodexu, tuto žádost zamítl. Dne 26. října 2012 podala společnost Viamar proti tomuto rozhodnutí žalobu k Dioikitiko Efeteio Athinon (odvolací správní soud v Athénách).

16 Před tímto soudem společnost Viamar tvrdí, že dotčená daň z registrace vozidel představuje poplatek s účinkem rovnocenným clu, který je v rozporu s článkem 30 SFEU. Společnost Viamar má za to, že pokud Soudní dvůr bude tuto daň považovat za vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 110 SFEU, musí se k tomu, aby byla slučitelná s tímto článkem, uplatnit jak na domácí výrobky, tak i na dovezené výrobky v tomtéž stádiu prodeje a musí platit z důvodu téže skutečnosti vedoucí k jejímu vzniku. Společnost Viamar zastává nicméně názor, že výběr této daně jakožto podmínka dokončení dovozu automobilu představuje formalitu při přechodu hranice, a tudíž protiprávní omezení volného pohybu zboží. Povinnost zaplatit uvedenou daň, která vzniká dnem vstupu automobilu na území členského státu, je z tohoto důvodu neslučitelná s unijním právem.

17 Předkládající soud má za to, že dotčená daň z registrace vozidel má fiskální povahu. Je ji tudíž nutno zkoumat buď ve světle článku 30 SFEU jakožto poplatek s účinkem rovnocenným clu, nebo ve světle článku 110 SFEU jakožto vnitrostátní zdanění.

18 Předkládající soud nicméně uvádí, že článek 30 SFEU se použije pouze na poplatky, které se ukládají na zboží při překročení hranic. V tomto ohledu uvádí, že skutečností vedoucí ke vzniku daně z registrace vozidel dotčené ve věci v původním řízení není to, že automobily překročily řeckou hranici, ale jejich první registrace v Řecku za účelem jejich využívání v silniční síti, že tato daň se vybírá za použití objektivních kritérií a spadá pod obecnou úpravu vnitrostátního zdanění. Nejedná se tudíž o dovozní clo ani o poplatek s rovnocenným účinkem ve smyslu článku 30 SFEU.

19 Předkládající soud uvádí, že daně z registrace vozidel se podle ustálené judikatury Soudního dvora považují za vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 110 SFEU. Dotčená daň z registrace vozidel, která se týká nových automobilů, tudíž nespadá pod zákazy uvedené v tomto článku, neboť nemá diskriminační ani protekcionistický účinek, jelikož v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení se v Řecku žádné automobily nevyráběly.

20 Kromě toho tento soud uvádí, že čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118 nebyl proveden do řeckého práva. Klade si tudíž otázku, zda má toto ustanovení přímý účinek a zda se jednotlivec může přímo dovolávat povinnosti zakázat daň, která vede k formalitám při přechodu hranice, uložené tímto ustanovením členským státům.

21 Kromě toho se předkládající soud táže, zda jsou ustanovení vnitrostátního práva, podle kterých se osvědčení o celním odbavení automobilů dovezených z Unie na řecké území vydává po výběru daně z registrace vozidel, přičemž povinnost zaplatit tuto daň vzniká v okamžiku vstupu těchto vozidel na vnitrostátní území, v souladu s volným pohybem zboží.

22 Za těchto okolností se Dioikitiko Efeteio Athinon (odvolací správní soud v Athénách) rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je ustanovení čl. 1 odst. 3 směrnice [2008/118] právně dostačující a perfektní/bezpodmínečné a dostatečně jasné k tomu, aby navzdory neprovedení tohoto konkrétního ustanovení [uvedené] směrnice do vnitrostátního právního řádu členského státu / řeckého státu mělo přímý účinek a mohl se ho dovolávat jednotlivec, kterému z něj plynou práva, před vnitrostátními soudy a tyto soudy jej musí brát v úvahu?

2) Jsou v každém případě ustanovení čl. 130 odst. 5 [celního kodexu] ve spojení s ustanovením čl. 128 odst. 1 téhož kodexu, podle kterého se osvědčení o celním odbavení [automobilů z Unie] dovezených na řecké území vydá po výběru daně z registrace vozidel, přičemž povinnost zaplatit tuto daň vzniká v okamžiku vstupu těchto vozidel na území státu, v souladu s ustanoveními čl. 3 [písm. c)] Smlouvy o EHS, která upravují odstranění překážek volného pohybu zboží mezi členskými státy?“

K předběžným otázkám

K první otázce

23 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118 vykládán v tom smyslu, že splňuje podmínky požadované k tomu, aby zakládal přímý účinek umožňující jednotlivcům dovolávat se jej před vnitrostátním soudem ve sporu s členským státem.

24 Úvodem je nutno připomenout, že období dovozu motorových vozidel dotčených ve věci v původním řízení se týká let 2009 až 2012. Směrnice 92/12 tak byla použitelná na část těchto dovozů, neboť byla zrušena směrnicí 2008/118 až k 1. dubnu 2010. Vzhledem k tomu, že znění čl. 3 odst. 3 směrnice 92/12 je v podstatě totožné se zněním čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118, platí následující úvahy i pro první z těchto ustanovení.

25 Podle ustálené judikatury Soudního dvora ve všech případech, kdy se ustanovení směrnice z hlediska obsahu jeví jako bezpodmínečná a dostatečně přesná, jsou jednotlivci oprávněni dovolávat se jich vůči členskému státu, a to jak v případě, že stát směrnici včas neprovedl do vnitrostátního práva, tak i v případě, že ji provedl nesprávně (viz rozsudek Stichting Natuur en Milieu a další, C-165/09 až C-167/09, EU:C:2011:348, bod 93, jakož i citovaná judikatura).

26 V projednávaném případě vyplývá na jedné straně z předkládacího usnesení, že čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118 nebyl proveden do řeckého práva. Stejně tak žádný poznatek ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nenasvědčuje tomu, že byl proveden čl. 3 odst. 3 směrnice 92/12.

27 Na druhé straně je třeba konstatovat, že čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118 je bezpodmínečný a dostatečně přesný vzhledem k tomu, že bez stanovení podmínky a bez nutnosti přijmout dodatečná opatření zavazuje jednoznačně členské státy, aby zajistily, že v případě, že ukládají daně na jiné zboží, než jsou výrobky, které podléhají spotřební dani, jakož i na poskytování služeb, takový výběr nepovede k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy.

28 Vzhledem k výše uvedenému je nutno odpovědět na první otázku tak, že čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118 musí být vykládán v tom smyslu, že splňuje podmínky požadované k tomu, aby zakládal přímý účinek umožňující jednotlivcům dovolávat se jej před vnitrostátním soudem ve sporu s členským státem.

Ke druhé otázce

29 Úvodem je třeba připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny (rozsudek Brasserie Bouquet, C-285/14, EU:C:2015:353, bod 15 a citovaná judikatura).

30 V projednávaném případě z odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládající soud si klade otázku týkající se výkladu směrnice 2008/118. Jak již bylo nicméně uvedeno v bodě 24 tohoto rozsudku, vzhledem ke skutečnosti, že k dovozům vozidel dotčeným ve věci v původním řízení došlo v průběhu let 2009 až 2012, tedy jak před vstupem této směrnice v platnost dne 1. dubna 2010, tak po něm, použije se na spor v původním řízení *ratione temporis* také směrnice 92/12.

31 Kromě toho z uvedené žádosti vyplývá, že se spor v původním řízení týká odmítnutí příslušných vnitrostátních orgánů vrátit daň z registrace vozidel zaplacenou společností Viamar za automobily, které dovezla do Řecka, které však byly zpětně vyvezeny do jiného členského státu a nebyly v Řecku zaregistrovány či uvedeny do provozu. Otázkou, která vyvstává pro účely vyřešení tohoto sporu, tedy je, zda unijní právo brání takové praxi vnitrostátních orgánů.

32 Za těchto podmínek je nutno mít za to, že se předkládající soud v podstatě táže, zda články 30 SFEU a 110 SFEU, jakož i čl. 3 odst. 3 směrnice 92/12 a čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118, musí být vykládány v tom smyslu, že brání takové praxi členského státu, jako je praxe dotčená ve věci v původním řízení, podle které se nevrací daň z registrace vozidel vybraná při dovozu automobilů pocházejících z jiných členských států, třebaže dotyčná vozidla, která v tomto členském státě nikdy nebyla zaregistrována, byla opětovně vyvezena do jiného členského státu.

33 V tomto ohledu je nutno připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora daň z registrace vozidel vybíraná členským státem při registraci motorových vozidel na jeho území za účelem uvedení vozidel do provozu nepředstavuje ani clo ani poplatek s rovnocenným účinkem ve smyslu článků 28 SFEU a 30 SFEU. Taková daň je totiž vnitrostátním zdaněním, a musí být tedy přezkoumána s ohledem na článek 110 SFEU (rozsudek Tatu, C-402/09, EU:C:2011:219, bod 32 a citovaná judikatura).

34 V projednávaném případě předkládající soud uvádí, že daň z registrace vozidel dotčená ve věci v původním řízení, stanovená v čl. 121 odst. 1 a v článku 128 celního kodexu, se vybírá z důvodu první registrace automobilů v Řecku za účelem jejich uvedení do provozu na řeckém území, a nikoli z důvodu překročení hranic tohoto členského státu.

35 Za těchto okolností, jak správně uvedl předkládající soud, je třeba takovou daň, jako je daň z registrace vozidel dotčená ve věci v původním řízení, považovat za vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 110 SFEU a jako taková nepředstavuje poplatek s rovnocenným účinkem clu ve smyslu článku 30 SFEU. Pouhá skutečnost, že taková daň musí být zaplacena před registrací vozidel v dotyčném členském státě, je v tomto ohledu irelevantní (obdobně viz rozsudek Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, body 23 a 24).

36 Pokud jde o článek 110 SFEU, Soudní dvůr již rozhodl, že toto ustanovení nelze namítat vůči vnitrostátním daním ukládaným na dovážené výrobky v případě, že neexistuje obdobná či konkurující vnitrostátní výroba. Neposkytuje konkrétně základ pro postižení nepřiměřenosti úrovně zdanění, které by členský stát případně mohl zavést pro dané výrobky bez diskriminačního či protekcionistického účinku (rozsudky Komise v. Dánsko, C-47/88, EU:C:1990:449, bod 10, a De Danske Bilimportører, C-383/01, EU:C:2003:352, bod 38).

37 V projednávaném případě předkládající soud uvádí, že v Řecku neexistuje tuzemská výroba automobilů a ustanovení celního kodexu týkající se daně z registrace vozidel nerozlišují automobily podle jejich původu nebo podle státní příslušnosti jejich vlastníků. Kromě toho ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nevyplývá, že by částka daně z registrace vozidel dotčená ve věci v původním řízení byla natolik vysoká, že by měla za následek snížení počtu nových dovezených automobilů zaregistrovaných v Řecku, a že by tedy z důvodu svého protekcionistického účinku měla vliv na volný pohyb tohoto zboží mezi tímto členským státem a jinými členskými státy.

38 Pokud se tedy taková daň, jako je daň z registrace vozidel dotčená ve věci v původním řízení, vybírá z důvodu první registrace automobilů v Řecku za účelem jejich uvedení do provozu na území tohoto státu, musí být článek 110 SFEU vykládán v tom smyslu, že takové dani nebrání.

39 Pokud jde o směrnice 92/12 a 2008/118, je třeba uvést, že automobily nejsou součástí kategorií výrobků podléhajících spotřební dani ve všech členských státech podle čl. 3 odst. 1 směrnice 92/12 a čl. 1 odst. 1 směrnice 2008/118 a z tohoto důvodu nespadají do systému harmonizované spotřební daně. I když mají členské státy možnost zavést nebo zachovat daně vyměřované z takových výrobků, musí vykonávat své pravomoci v této oblasti v souladu s unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudek Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, body 41 a 43, jakož i citovaná judikatura).

40 Členské státy musí v tomto ohledu konkrétně dodržovat nejen ustanovení Smlouvy o FEU, zejména články 30 SFEU a 110 SFEU, ale i ustanovení čl. 3 odst. 3 směrnice 92/12 a čl. 1 odst. 3 směrnice 2008/118, přičemž posledně uvedená ustanovení zakazují, jak vyplývá z bodu 27 tohoto rozsudku, aby výběr daně vedl k formalitám při přechodu hranice v rámci obchodu mezi členskými státy (v tomto smyslu viz rozsudek Fendt Italiana, C-145/06 a C-146/06, EU:C:2007:411, body 42 a 44).

41 V projednávaném případě z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že si předkládající soud klade otázku, zda ustanovení celního kodexu, podle nichž se osvědčení o celním odbavení pro vozidla dovezená do dotyčného členského státu vydá až po vybrání daně z registrace vozidel, jejíž povinnost zaplacení vzniká v okamžiku vstupu těchto vozidel na území tohoto členského státu, obsahují tyto formality.

42 V tomto ohledu řecká vláda v písemném vyjádření zdůrazňuje, že všechny formality stanovené celním kodexem, které se týkají uložení a výběru daně z registrace vozidel, souvisejí s použitím ustanovení zavádějících tuto daň a že vydání osvědčení o celním odbavení po výběru daně slouží na jedné straně k zajištění platby částky odpovídající uvedené dani a na druhé straně k usnadnění ověření skutečného

zaplacení této daně v případě následné kontroly. Totéž platí pro povinnost předložit zvláštní prohlášení ve smyslu čl. 130 odst. 2 celního kodexu, neboť toto prohlášení se váže zejména k pozdějšímu stanovení částky daně z registrace vozidel a jeho účelem je informovat celní orgány o vstupu vozidel na řecké území.

43 Přesto se spor v původním řízení týká takové praxe členského státu, podle které se daň z registrace vozidel vybraná při dovozu automobilů pocházejících z jiných členských států nevrací, třebaže dotyčná vozidla, která v tomto členském státě nikdy nebyla zaregistrována, byla opětovně vyvezena do jiného členského státu.

44 V tomto ohledu je nutno připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že každá jednostranně uložená finanční zátěž, bez ohledu na svůj název nebo způsob vybírání, postihující zboží z důvodu skutečnosti, že překračuje hranici, představuje, pokud není clem jako takovým, poplatek s rovnocenným účinkem ve smyslu článků 28 SFEU a 30 SFEU (viz rozsudky Nádasdi a Németh, C-290/05 a C-333/05, EU:C:2006:652, body 38 a 39, jakož i Brzeziński, C-313/05, EU:C:2007:33, bod 22 a citovaná judikatura).

45 Skutečností vedoucí ke vzniku takové daně z registrace vozidel, jako je daň stanovená vnitrostátními právními předpisy dotčenými ve věci v původním řízení, je sice v podstatě registrace automobilů v členském státě a tato daň tudíž představuje vnitrostátní zdanění ve smyslu článku 110 SFEU, avšak takto by ji již nebylo možno kvalifikovat, pokud by byla vybrána a nevrácena, jestliže vozidla dovezená z jiných členských států nebyla v tomto členském státě nikdy zaregistrována. Za tohoto předpokladu by byla ve skutečnosti vybrána pouze z důvodu překročení hranice členského státu, a představovala by tudíž poplatek s rovnocenným účinkem zakázaný článkem 30 SFEU.

46 Vzhledem k výše uvedenému je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že článek 30 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové praxi členského státu, jako je praxe dotčená ve věci v původním řízení, podle které se daň z registrace vozidel vybraná při dovozu automobilů pocházejících z jiných členských států nevrací, třebaže dotčená vozidla, která v tomto členském státě nikdy nebyla zaregistrována, byla opětovně vyvezena do jiného členského státu.

K nákladům řízení

47 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) **Článek 1 odst. 3 směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS musí být vykládán v tom smyslu, že splňuje podmínky požadované k tomu, aby zakládal přímý účinek umožňující jednotlivcům dovolávat se jej před vnitrostátním soudem ve sporu s členským státem.**

2) **Článek 30 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové praxi členského státu, jako je praxe dotčená ve věci v původním řízení, podle které se daň z registrace vozidel vybraná při dovozu automobilů pocházejících z jiných členských států nevrací, třebaže dotčená vozidla, která v tomto členském státě nikdy nebyla zaregistrována, byla opětovně vyvezena do jiného členského státu.**

Podpisy.